

บทที่ 9

ซังฮยอกตื่นแต่เช้าลงไปห้องอาหารก็ไม่เห็นโมแร เขาจึงรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เมื่อคืนเขาพูดรุนแรงขนาดนั้น เธอคงไม่อยากเห็นหน้าเขาแล้วสินะ เขาเข้าใจความรู้สึกของเธอ ขณะเดียวกันก็มีความหวังว่าเธออาจจะยื่นส่งรอยยิ้ม ทักทายเขาอย่างแข็งแกร่ง ด้วยความอาทอนที่เธอแสดง ให้เขาเห็นมาตลอด แต่คราวนี้คงไม่ไหวสินะ ซังฮยอกนั่งลงที่โต๊ะอาหารด้วยความขมขื่นใจ แม้อันดงจึงเริ่มเอาข้าว กับน้ำซุปมาเสิร์ฟให้

"คุณนายตื่นแต่เช้าตรู่ ออกไปทำงานนานแล้วนะคะ เห็นบอกว่าเริ่มทำงานตั้งแต่วันนี้"

ซังฮยอกเกือบทำช้อนตกเมื่อได้ยินแม่อันดงพูดเรื่อง คาดไม่ถึง

6 สลับตัววุ่นมาลุ้นรัก 2

"ออกไปนานแล้วหรือ!"

"ค่ะ คุณนายบอกว่าเป็นเลขาฯ ต้องออกไปทำงานเร็วกว่าเจ้านาย อ้อ แล้วก็บอกว่าเธอเป็นแค่พนักงานธรรมดาเกรงใจที่จะนั่งรถเก๋งที่มีคนขับรถ จึงขอนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินกับรถประจำทางแทน"

"รถ...ประจำทาง?"

ความอยากอาหารหายวูบไปทันที ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังประท้วงหรือไ้ แม่ฉันคงรู้ว่าซึ่งฮยอกเสียอารมณ์จึงพูดเสริมอย่างระมัดระวัง

"และอีกอย่างหนึ่งคือ...คุณนายบอกว่าให้ท่านรองแยกแยะงานกับเรื่องส่วนตัว คือ...ให้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณนายกับท่านรองเป็นความลับ"

ทันใดนั้นซึ่งฮยอกรู้สึกเหมือนของขึ้นจนกระหม่อมเต้นตุบๆ นั่นเป็นสิ่งที่เขาควรบอกเธอต่างหาก เขาขุ่นเคืองใจจนหายใจไม่ออก หากซึ่งวอนอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ล่ะก็ เขาจะบีบคอเธอแน่

ซึ่งฮยอกโยนข้ออ้างทิ้งแล้วออกจากบ้านทันที เพราะกลัวพาลไปลงกับแม่ฉันคงที่ไม่รู้เรื่องด้วย

ยามเช้า ผู้คนมากมายต่างเร่งฝีเท้าของตนเพื่อไปทำงาน โมเรี่ยนอยู่หน้าตึกสำนักงานใหญ่มองตึกสูงชันจน

Jho, Hyo-Eun 7

เกือบมองไม่เห็นชั้นสูงสุด บริษัทโบฮยอนที่ซึ่งฮยอกเป็น
รองประธานด้านการคลังอยู่นั้นตั้งอยู่ที่มยองดง ซึ่งมีชื่อเสียง
ด้วยราคาที่ดินที่แพงมาก โมแร่วู้สึกชอบใจตึกสูงนี้เหลือเกิน
เธอก้าวเข้าไปในตึกอย่างสง่างามพลาตตะโกนเรียกความ
กล้าหาญกับตัวเอง

"สู้ๆ!"

แต่ทันทีที่เธอก้าวไปตรงลิฟต์ เธอกลับถูกยามขวาง
เอาไว้

"เดี๋ยว คุณครับ ไปไหน"

"อ้อ ฉันเป็นเลขาฯ คนใหม่ของท่านรองขุนซังฮยอก
มาทำงานวันนี้เป็นวันแรกค่ะ"

อาจจะดูแก่กว่าที่จะเป็นเลขาฯ มือใหม่ ยามจึง
เหลือบมองตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วพูดอย่างไม่พอใจ

"งั้นรอก่อนนะ เดี๋ยวมะลองติดต่อสำนักงานเลขาฯ
ดูให้"

ยามคุยโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่งแล้วยิ้มมาทางเธออย่าง
เขินอาย

"แหม ผมไม่เห็นบัตรพนักงานก็เลย...ยังไงก็ขอโทษ
ที่เข้าใจผิดนะครับ เชิญขึ้นข้างบนได้เลยครับ อย่าลืมห้อย
บัตรพนักงานไว้ที่คอด้วยนะครับ"

"ค่ะ ขอบคุณนะคะ"

8 สลับตัววุ่นมาลุ้นรัก 2

ดีจริงๆ ซังฮยอกบอกเรื่องที่เขาจะเป็นเลขาฯ ไว้
เรียบร้อยแล้วสินะ โมแรเดินไปทางลิฟต์อย่างรำเรง แต่
นึกขึ้นได้ว่าไม่รู้ทาง จึงต้องกลับมาหாயามอีกครั้ง

"ว่าแต่...คุณคะ สำนักงานเลขฯ อยู่ชั้นไหนล่ะคะ"

"ชั้นยี่สิบสามครับ อย่าขึ้นลิฟต์ตัวใหญ่ตัวนั้นนะ ขึ้น
ลิฟต์สำหรับผู้บริหารที่อยู่ด้านหลังโน่นจะดีกว่า"

"อ้อ ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ"

เห็นโมแรก็ชอบคุณอย่างรำเรง ยามจึงยิ้มตอบมอง
ตามหลังเธอที่กำลังเดินไปขึ้นลิฟต์

"คนนี้น่ารักดีเนอะ"

โมแรเดินเข้าไปในสำนักงานเลขฯ ที่ปูพรมชั้นดีไว้
ตลอดทาง ภายในเรียงรายไปด้วยโต๊ะคุณภาพดี โมแรรู้สึก
ตื่นเต้นที่ได้เป็นพนักงานมือใหม่ที่เพิ่งเข้าทำงานบริษัทแห่ง
แรกในชีวิต จึงพยายามหายใจเข้าออกลึกๆ เรียกความ
มั่นใจ เมื่อเห็นเธอยืนอยู่ ผู้ชายวัยสามสิบปลายๆ คนหนึ่ง
ก็เดินมาหา

"คุณฮวังซึงวอนใช้มั้ยครับ ผมชื่อมุนแดฮี เป็นหัวหน้า
สำนักงานเลขฯ ที่นี่ครับ เชิญทางนี้เลยนะคะ"

คุณมุนพาเธอไปที่ห้องซึ่งเขียนไว้ว่าโกดังเก็บของ
แล้วปิดประตูให้แน่น จากนั้นจึงหันมาโค้งคำนับอย่างสุภาพ

"คุณนายครับ ขอประทานโทษครับ เมื่อวานท่านรอง

Jho, Hyo-Eun 9

บอกผมไว้แล้วว่าคุณนายจะมาทำงานตั้งแต่วันนี้ พนักงาน
เลขานุการที่นี่ไม่มีใครรู้จักคุณนายนอกจากผมนะครับ ฉะนั้น
คงต้องขอประทานโทษไว้ล่วงหน้าที่จะเรียกชื่อของคุณนาย
อย่างธรรมดา"

โมแรพยกหน้าแล้วตอบไปอย่างร่าเริง

"อย่างนั้นหรือคะ คุณหมูนไม่ต้องเกรงใจหรือคะ
ฉันไม่แคร์อยู่แล้ว แต่ต้องรักษาความลับต่อคนอื่นนะคะ"

โมแรยิ้มพรางขยิบตาส่งให้เขาอย่างน่ารักน่าเอ็นดู
จนคนเห็นถึงกับเคลิ้มเพราะหลงเสน่ห์เธออยู่ครู่หนึ่ง
จากนั้นก็ได้สติกลับมา

"อ๊ะ! ครับ ได้ครับ นั้นเชิญด้านนอกเลยครับ"

โต๊ะโมแรที่คุณหมุนพาไปเป็นโต๊ะมุมสุดสำหรับพนักงาน
มือใหม่ชั้นต่ำสุด

"ฉันคงเป็นน้องใหม่สุดของที่นี่สินะ แต่แค่นี้ก็เยี่ยม
มากเลยที่ได้ยว่ะ!"

โมแรมองโต๊ะของตัวเองอย่างมีความสุข เธอจ้องหน้า
คุณหมุนด้วยสายตาแวววามเหมือนกำลังรอคอยภารกิจแรก
ของเธออยู่ คุณหมุนทำหน้าที่ลำบากใจเล็กน้อยแล้วกระแอม
เบาๆ ก่อนบอก

"ที่จริงกรณีแบบนี้มันค่อนข้างเกิดขึ้นยากสักหน่อย
ไม่ทราบว่ามีประสบการณ์การทำงานทางด้านนี้มาก่อนหรือ

10 สลับตัววุ่นมาลุ้นรัก 2

เปล่าครับ"

"เปล่าค่ะ แต่ตั้งใจจะเรียนตั้งแต่ต้นอยู่แล้วค่ะ เริ่ม
จากทำความสะอาดก่อนมั๊ยคะ"

"เปล่าครับเปล่า! ทำความสะอาดอะไรกันครับ เรามี
พนักงานรับจ้างทำความสะอาดโดยเฉพาะอยู่แล้ว ไม่ต้อง
เป็นห่วงเรื่องนั้นหรอก ถ้าสงสัยอะไรก็ถามผมหรือถามคุณ
ปาร์กหรือคุณคิมก็ได้ ถ้าอย่างงั้นล่ะก็...ก่อนอื่น ช่วยไป
ซื้อกระดาษเอกสารชุดนี้มาให้หน่อยได้มั๊ยครับ เอาลักร้อยชุด
แล้วติดลวดเย็บกระดาษมาด้วย ห้องซื้อกระดาษอยู่ชั้นล่างนี้
เองครับ ช่วงเช้าก่อนข้างจะยุ่งนิดหนึ่ง ฉะนั้นไว้ตอนบ่าย
ผมค่อยอธิบายงานให้อีกครั้งหนึ่งแล้วกันนะครับ"

"ได้ค่ะ"

หัวหน้ามนูญีนมองโมแรวิ่งไปทางห้องถ่ายเอกสาร
อย่างว่าวุ่นใจ เพราะคนนั้นคือภรรยาของรองประธานมนูญ
ซึ่งก็คือคุณนายของเขานั่นเอง

เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคนอย่างคุณนายต้องมาเป็น
พนักงานที่นี่ด้วย เจ้านายของเขาเกลียดที่จะใช้เส้นรับคน
เข้าทำงานเพราะอยากได้คนที่มีความสามารถจริงๆ เท่านั้น
แต่เมื่อวานท่านรองกลับเรียกเขาเข้าไปคุย แล้วบอกให้
เตรียมตำแหน่งเลขานุการไว้ อีกทั้งยังบอกว่าคุณนายซึ่งไม่
เคยทำงานเป็นเลขานุการมาก่อนจะมาเป็นเลขานุการที่นี่ แล้ว

ฝากให้เขาดูแลเธอ

หัวหน้านามุนไม่เคยพูดคุยกับเธอแม้แต่ครั้งเดียว เพียงแต่เห็นหน้ากันที่งานทางการหรือที่บ้านซึ่งฮยอกเป็นครั้งคราวเท่านั้น ใบหน้าเธอดูเย็นชามากจนไม่กล้าเข้าไปใกล้ เขาจึงคิดอยู่ในใจว่าเธอน่าจะเป็นโรคซึมเศร้าหรืออะไรสักอย่าง แต่วันนี้หัวหน้านามุนต้องหัวเราะออกมาเบาๆ ที่ตนเข้าใจผิดมาตลอด ที่จริงเธอเป็นคนร่าเริงและแจ่มใสมาก

"ฉันดูคนผิดหรือเนี่ย"

ฮยอกเดินเข้ามาระหว่างที่หัวหน้านามุนกำลังทำหน้างุนงงอยู่ พนักงานสำนักงานเลขาฯ ทุกคนลุกขึ้นโค้งคำนับเขาที่กำลังมีสีหน้าขุ่นเคืองใจขณะพิจารณาใบหน้าของพนักงานทีละคน จากนั้นก็หันมาส่งสายตาให้หัวหน้านามุนตามเข้ามาในห้อง

"คนนั้นล่ะ"

"ครับ?"

"คุณฮวังซึงวอน ภรรยาผมนะ ยังไม่มาอีกหรือ"

"อ๊ะ มาแล้วครับ ตอนนี่คงซื้รอกช้ออยู่ที่ชั้นล่างครับ"

ฮยอกขมวดคิ้วพลางเคาะโต๊ะด้วยปากกา ทำให้หัวหน้านามุนกระวนกระวายขึ้นมาทันที

ให้คุณนายไปถ่ายเอกสารมันผิดหรือเปล่านะ

ฮยอกเห็นอาการกระสับกระส่ายของหัวหน้านามุน

12 สลับตัววุ่นมาลุ้นรัก 2

จึงพยักหน้าทึ่งทักเพื่อให้เขาสบายใจก่อนเข้าเรื่องงาน

"เข้าใจแล้ว วันนี้มีอะไรบ้าง"

"ครับ ลิปโม่งเช้าจะมีการปราศรัยต่อหน้าพนักงานระดับผู้จัดการ แล้วก็มีการประชุมกับรองประธานบริษัทแผนกอื่นตั้งแต่เที่ยงครับ ส่วนบ่ายโม่งจะมีนัดทานอาหารเที่ยงกับคุณโชนของฮยอนจากบริษัทแดฮวาด้วย จะให้เรียนตารางงานช่วงบ่ายต่อมั๊ยครับ"

"พอก่อนก็ได้ ออกไปได้"

"ครับ"

หัวหน้ามุ่นหันหลังทำท่าจะออกจากห้องไป แต่ก็ต้องหยุดเพราะเสียงพูดของซังฮยอก

"คือว่า ภรรยาผมนะ..."

"ครับ ท่านรอง"

"...เปล่า ไม่มีอะไร ออกไปได้ครับ"

ซังฮยอกยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเอง ตั้งแต่เขาได้ยินแม่ฮยอนดงบอกว่าซังวอนออกไปทำงานก่อนแล้ว ระหว่างทางที่เขาไปที่บริษัท หัวใจเขาตื่นเต้นจนบรรยายไม่ได้ ไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นแบบนี้มาก่อนตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาทำงานที่บริษัทนี้หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัย

"จะจัดการกับเธอยังไงดี สั่งให้ทำงานยากๆ ดีมั๊ยนะ หรือจะสั่งให้นั่งอยู่กับที่โดยห้ามทำงานทุกอย่างดี ดูว่าแล้ว"

ก็โยนเอกสารใส่หน้าเลยดีกว่า"

หัวใจเขาเต้นตึกๆ ด้วยจินตนาการต่างๆ ตอนที่เดินเข้ามาในสำนักงานเลขาฯ เขาอยากรู้ว่าเธอจะทำอย่างไรเมื่อต้องต้อนรับเขา แต่กลับไม่เห็นเธอแม้แต่เส้นผม พอความคาดหวังหมดไปในชั่วขณะ ซึ่งชยอกก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที ทั้งๆ ที่เธอออกจากบ้านมาก่อนแท้ๆ แต่พอได้ยินจากหัวหน้า มุนว่าเธอลงไปถ่ายเอกสาร ความโกรธก็ลดลงระดับหนึ่งในขณะเดียวกันก็เกิดเป็นหวังขึ้นมาว่าเธอจะทำได้หรือเปล่า เพราะเธอไม่เคยทำงานแบบนี้มาก่อนในชีวิต

หลังจากบอกให้หัวหน้ามุนออกไป ซึ่งชยอกก็พยายามเฟ่งสมาธิไปทำงาน แต่เส้นประสาททุกเส้นที่อยู่ในร่างกายกระตุ้นให้เขาหันไปมองผู้หญิงที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของประตูบานนั้นตลอดเวลา

โมแรงั่งที่โต๊ะประจำของตัวเองกลางเย็บกระดาษด้วยลวดเย็บกระดาษอย่างมีความสุข สมองมีแต่คำถามว่าเธอไม่ได้ทำงานมานานแค่ไหนแล้ว เงินเดือนที่จะได้มันจะประมาณเท่าไร ที่จริงเธอไม่ต้องห่วงเรื่องเงินเพราะมีทรัพย์สินสมบัติมหาศาลที่ซึ่งวอนให้มาอยู่แล้ว แต่การที่มนุษย์ทำงานได้เงินเป็นความสุขพิเศษอย่างหนึ่งที่หาอะไรมาแทนไม่ได้ เขาว่ามนุษย์มีความสุขที่สุดเมื่อกำลังทำงานที่ตัวเองชอบ โมแรงั่งมีความสุขกว่าใครที่ได้งานทำตรงสายที่เรียน

14 สลับตัววุ่นมาลุ้นรัก 2

มาพอดี

แต่หัวหน้ามูนกำลังมองหน้าเธอที่ตั้งใจทำงานเกินควร อยู่อย่างวิ่ววิ้งใจ เขาไม่เข้าใจเจตนาของซังฮยอกเลย เมื่อไม่รู้ความในใจของเจ้านายแล้ว เขาจึงสั่งงานโมแรไม่ถูก ซังฮยอกไม่บอกแม้แต่หน่อยว่าให้สั่งงานเธอแบบหนักๆ หรือให้ถ่ายเอกสารกับตม้น้ำชาอย่างเดียว หรือให้อบรมอย่างดี เพื่อเป็นเลขาฯ มีคุณภาพ ยิ่งซังฮยอกทำหน้าที่วุ่นวายใจและครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา เขาจึงไม่กล้าถามออกไปตรงๆ

เขาสังเกตเห็นซังฮยอกกำลังใส่ใจในการกระทำของ ซังวอนไม่น้อย วันนี้เธอเพิ่งมาทำงานเป็นวันแรกได้แค่สอง ชั่วโมงเท่านั้น แต่ซังฮยอกก็เรียกหัวหน้ามูนมาถามเรื่องของเธอตั้งสามครั้งแล้ว ระหว่างที่หัวหน้ามูนกำลังคิดว่าเมื่อเธอถ่ายเอกสารเสร็จแล้วต้องสั่งงานอะไรอีก โมแรก็เดินยิ้มแย้มแจ่มใสถือเอกสารที่ถ่ายเสร็จเรียบร้อยมาให้

"หัวหน้าคะ เสร็จแล้วค่ะ"

"โอเคครับ...ดีมากครับ"

"แล้วจะให้ทำอะไรต่อไปคะ"

"ต่อไปนี่...ก็ช่วยจัดของที่ห้องเก็บของนะครับ"

เขาพาโมแรไปที่ห้องเก็บของที่คุณคิมเพิ่งจัดของเรียบร้อยแล้วเมื่อวานนี้ ขณะสอนวิธีการจัดของให้โมแร ซังฮยอกก็ตามตัวเขาไปพบที่ห้อง